

- β) Εάν το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο α', περίπτωση ii, αναφέρεται στον αριθμό των απολύσεων σε κάθε επιχείρηση χωριστά, ποια η σημασία του όρου «επιχείρηση»; Ειδικότερα, καλύπτει ο όρος «επιχείρηση» το σύνολο της οικείας επιχειρηματικής δραστηριότητας της λιανικής πώλησεως, η οποία νοείται ως ενιαία οικονομική και επιχειρηματική μονάδα, ή το μέρος αυτής στο οποίο σχεδιάζονται απολύσεις, ή καλύπτει μόνο την επιχειρηματική μονάδα στην οποία είναι τοποθετημένος ο εργαζόμενος για να ασκεί τα καθήκοντά του, όπως είναι ένα μεμονωμένο κατάστημα;
- 2) Εάν εργαζόμενος προβάλει αξίωση καταβολής αποζημίωσης προστασίας κατά ιδιώτη εργοδότη, μπορεί το κράτος μέλος να επικαλεστεί ότι δεν απορρέουν από την οδηγία δικαιώματα που μπορούν να προβληθούν απευθείας έναντι του εργοδότη, σε περίπτωση που:
- (i) ο ιδιώτης εργοδότης θα ήταν υποχρεωμένος, εφόσον το κράτος μέλος έχει εφαρμόσει ορθά την οδηγία, να καταβάλει αποζημίωση προστασίας στον εργαζόμενο, λόγω μη τηρήσεως της επιβαλλόμενης από την οδηγία υποχρέωσης διαβουλεύσεως;
- (ii) ο εργοδότης δεν καταβάλει, λόγω αφερεγγυότητας, την αποζημίωση προστασίας που έχει επιδικαστεί στον εργαζόμενο και υποβληθεί σχετικό αίτημα στο κράτος μέλος, οπότε το κράτος μέλος θα ήταν υποχρεωμένο, βάσει της εθνικής νομοθεσίας με την οποία εφαρμόζεται η οδηγία 2008/94/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2008, περί προστασίας των μισθωτών σε περίπτωση αφερεγγυότητας του εργοδότη⁽¹⁾, να καταβάλει την εν λόγω αποζημίωση στον εργαζόμενο, με την επιφύλαξη των περιορισμών που απορρέουν από το άρθρο 4 της οδηγίας αυτής όσον αφορά τον οργανισμό εγγύησης του συγκεκριμένου κράτους μέλους;

⁽¹⁾ ΕΕ L 225, σ. 16.

⁽²⁾ ΕΕ L 283, σ. 36.

Αίτηση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Κάτω Χώρες) στις 18 Φεβρουαρίου 2014 — KPN BV κατά Autoriteit Consument en Markt (ACM), παρεμβαίνοντες: UPC Nederland BV κ.λπ.

(Υπόθεση C-85/14)

(2014/C 151/14)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: KPN BV

Καθή: Autoriteit Consument en Markt (ACM)

Παρεμβαίνοντες: UPC Nederland BV κ.λπ.

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Επιτρέπει το άρθρο 28 της οδηγίας καθολικής υπηρεσίας⁽¹⁾ την επιβολή ρυθμίσεως σχετικά με τις τιμές, χωρίς να έχει προκύψει από ανάλυση της αγοράς ότι επιχειρηματίας διαθέτει σημαντική ισχύ στην αγορά σχετικά με τη ρυθμιζόμενη υπηρεσία, ενώ η διασυνοριακή συνδεσιμότητα με μη γεωγραφικούς τηλεφωνικούς αριθμούς είναι τεχνικώς εφικτή και το μόνο εμπόδιο για την πρόσβαση στους αριθμούς αυτούς οφείλεται στην επιβολή τιμών με τις οποίες η κλήση προς μη γεωγραφικό αριθμό καθίσταται ακριβότερη από την κλήση προς γεωγραφικό αριθμό;
- 2) Σε περίπτωση που η απάντηση στο πρώτο ερώτημα είναι καταφατική, για το College ανακύπτουν τα ακόλουθα δύο ερωτήματα:
- α) Ισχύει η αρμοδιότητα επιβολής ρυθμίσεως σχετικά με τις τιμές επίσης όταν η επίδραση των υψηλότερων τιμών στον όγκο των κλήσεων προς μη γεωγραφικούς αριθμούς είναι περιορισμένη;

- β) Σε ποιο μέτρο εξακολουθεί ο εθνικός δικαστής να έχει περιθώριο να κρίνει αν ένα βάσει του άρθρου 28 της οδηγίας καθολικής υπηρεσίας αναγκαίο μέτρο σχετικά με τις τιμές δεν είναι υπερβολικά επαχθές για το φορέα διαβίβασης, λαμβανομένων υπόψη των επιδιωκόμενων με αυτό σκοπών;
- 3) Αφήνει το άρθρο 28, παράγραφος 1, της οδηγίας καθολικής υπηρεσίας ανοικτή τη δυνατότητα να ληφθούν τα αναφερόμενα στη διάταξη αυτή μέτρα από αρχή άλλη από την εθνική κανονιστική αρχή, η οποία ασκεί την αρμοδιότητα που ορίζεται στο άρθρο 13, παράγραφος 1, της οδηγίας για την πρόσβαση ⁽²⁾, και να είναι η εν λόγω αρχή αρμόδια μόνο για την εφαρμογή τους;

⁽¹⁾ Οδηγία 2002/22/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, για την καθολική υπηρεσία και τα δικαιώματα των χρηστών όσον αφορά δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών (ΕΕ L 108, σ. 51).

⁽²⁾ Οδηγία 2002/19/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, σχετικά με την πρόσβαση σε δίκτυα ηλεκτρονικών επικοινωνιών και συναφείς ευκολίες, καθώς και με τη διασύνδεσή τους (ΕΕ L 108, σ. 7).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Juzgado de Primera Instancia de Miranda de Ebro (Ισπανία) στις 24 Φεβρουαρίου 2014 — Banco Grupo Cajatres S.A. κατά María Mercedes Manjón Pinilla και κοινωνίας συγκληρονόμων του Miguel Ángel Viana Gordejuela

(Υπόθεση C-90/14)

(2014/C 151/15)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Juzgado de Primera Instancia de Miranda de Ebro

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αιτούσα: Banco Grupo Cajatres S.A.

Καθών η αίτηση: María Mercedes Manjón Pinilla και κοινωνία συγκληρονόμων του Miguel Ángel Viana Gordejuela

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Αντιτίθενται τα άρθρα 6, παράγραφος 1, και 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ ⁽¹⁾ σε κανόνα όπως είναι η δεύτερη μεταβατική διάταξη του νόμου 1/2013, της 14ης Μαΐου 2013, που προβλέπει σε κάθε περίπτωση μείωση του επιτοκίου υπερημερίας, ανεξαρτήτως του αν η ρήτρα περί τόκων υπερημερίας ήταν αρχικώς άκυρη ως καταχρηστική;
- 2) Αντιτίθενται τα άρθρα 3, παράγραφος 1, 4, παράγραφος 1, 6, παράγραφος 1, και 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13 σε εθνική νομοθετική ρύθμιση, όπως το άρθρο 114 του νόμου περί υποθηκών, που παρέχει στον εθνικό δικαστή, προκειμένου να εκτιμήσει τον καταχρηστικό χαρακτήρα μιας ρήτρας που καθορίζει τους τόκους υπερημερίας, τη δυνατότητα να ελέγξει μόνο αν το συνολολογηθέν επιτόκιο υπερβαίνει το τριπλάσιο του νομίμου επιτοκίου και όχι άλλες περιστάσεις;
- 3) Αντιτίθενται τα άρθρα 3, παράγραφος 1, 4, παράγραφος 1, 6, παράγραφος 1, και 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13 σε εθνική νομοθετική ρύθμιση όπως το άρθρο 693 LEC, που επιτρέπει να ζητείται πρόωρα η εξόφληση ολόκληρου του δανείου λόγω μη καταβολής τριών μηνιαίων δόσεων, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη άλλοι παράγοντες όπως είναι η διάρκεια ή το ύψος του δανείου ή οποιοδήποτε άλλοι συντρέχοντες σχετικοί λόγοι και που επιπλέον εξαρτά τη δυνατότητα να αποτραπούν τα αποτελέσματα της εν λόγω καταγγελίας του δανείου από την πρόθεση του δανειστή, πλην της περιπτώσεως υποθηκών που βαρύνουν την κύρια κατοικία του οφειλέτη του ενυπόθηκου δανείου;

⁽¹⁾ Οδηγία 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές (ΕΕ L 95, σ. 29)